

τέρο λυρισμὸν γ' αὐτή, δὲν ἔσβησε δύως καὶ στὴ μνήμη της. Ωστε νὰ τοῦ μείλησε τόση πειρά. Τὸ ἐναντίο θαρροῦ με, ή κ. Ἀδημάσιδου ἐπρεπε νὰ χαρεῖ διπλή χαρά, πρῶτο γιατὶ δὲν πεθάνει καὶ δεύτερο γ.ατὶ εὔτυχης νὰ διαβάσει τὴ νεκρολογία της, καὶ τέτικ νεκρολογία μάλιστα, γραμμένη ἀπὸ τὸν ἄκούραστο Ιστοριστὸν, Βέτη.

Ιέρεπτε νά ποῦμε και τοῦτο, που καλοφαίνεται δικαιούμενος στην ιερά μάρτυρα της Αγίας Μαρίας Ελένης, την οποία βραδιά ποὺ πήρε τὸ δίπλωμά της, μᾶς παρέγγειλε πώς δὲν ξαναγράψει πιά στη δημοτική, γιατὶ δὲ θέλει να προδώσει τὸ Πανεπιστήμιο ποὺ τῆς έδωσε τὸ "Αριστερά". Ο Βίκης δὲν τάναφερε αὐτό στην νεαρολογία της, διὸν καὶ κατένος εἶναι ποὺ μᾶς τόπει, γιατὶ θυμόθυκε τὸ λόγο ωδὴ ποιητικών δεδικιάτρια και ηθελε νά παρουσιάσει στήλες ζωγραφιστές μηδενικού λευκτή, τιγρές εικόνες μιανής πειθμένης.

ΚΑΙ ΙΟΣ ἐπικρίνοντας στήν «Εστία» τοῦ περασμένου Σεββάτου τὴν ἀριστοτεχνικὴν μετάρρηψην τῆς «Σαλώμης» τοῦ Ὁσκάρ Ούζιλδ ἀπὸ τὸν Ν. Πλορώτη, θρίσκει πὼ; ή μετάρρφασην ἀδικηθῆκε τρομερὰ γιατὶ ἔγει τόσας καὶ τοσες ἀγγωστες λέξεις, σὲν τῇ χλαιλοῇ, τῇ ἀνάβρα κτλ.

Το ἄρθρο κύτο εἰπώθηκε πώς σύγραψε ὁ καθηρευούσας νικώτατος γιατρὸς κ. Μ. Σκικόραρχος, μάλιστα δὲν τὸ πιστεύουμε. Τὸ πιθανώτερο εἶναι πώς τέγραψε ὁ διευθυντὴς τῆς «Πινακοθήκης», ἀρρύ μάλιστα τὸ τελευταῖο ψυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ του μίλωντας δι σορος κύτος οὐρανοτάγγος για τὰ βιβλία τῆς κ. Δεντρενοῦ καὶ τοῦ Βουτιερίδη σημειώνει, γι' ἔγραψες λέξεις τὸ δόκιμαριό, τὸ θραμμέρο, τὰ ὄχτιδωντες τὸ πικραλάτες, τὸ κραξίματα κτι τότες ὅλης παρόντος λέξεις, πηγωτες δρι; Βέβηκε στοὺς Ρωμαίους ἀλλὰ στοὺς Κινέζους τῆς «Ιεστίας» καὶ τῆς «Πινακοθήκης».

Ἡ εἰκόνα τῆς θάλασσας μάκρης ποταμού πάνω από την θάλασσαν την οποία περιβαλλόταν το ιερό της Αργοποταμίας, η οποία περιέβαινε την περιοχή της Καρυέων και της Λαγκαδών, η οποία περιβαλλόταν την περιοχή της Καρυέων και της Λαγκαδών.

ΣΤΗΝ «ΠΡΩ ΙΔ» της Πολης, 8 του Μάρτιου 1907 στη στάδιο «Ζητέμαχα και Πρόγυπτα» δημοσιεύθηκε τὸ ἀκόλουθο γράμμα τοῦ κ. Γ. Καρχεζᾶ, ποὺ βροχεύθηκε πέρα τὸ «Ἀρφανήτερίο» του στὸ διεγνωνισμὸ τοῦ «Νευμᾶ».

«ΑΞΙΩΤΙΚΕ Χ. ΔΙΣΥΘΥΝΤΙΑ,

Μετὰ πολλῆς ἀναγγ. ων ἐν τε τῷ ήμετέρῳ ἀξιολόγῳ ρύθμῳ καὶ ἐν τῷ «Γχυθρομῷ» δικτηθεῖσαι, αἵτινες καθίππονται χοι τὸ φρονεῖσθαι τοις καὶ ἀσπάζουμένοις ταῖς τῶν λεγομάνων μελλομένων ιδεαῖς, παρεχολῶ δ' ὑμᾶς πρὸς ἔργαρθνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ διεφύτισιν τοὺς πράγματος να εὔστρετησῆτε καὶ καταχωρίσητε τὰ ἔργα :

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἐμοῦ φρονητάς ὡς δῆλως ἀπειδίζουσαν πόσε τὰς ίδεις τῶν λεγομένων μελλειρῶν νομίζω ὅτι δὲν εἶναι ἀνύγκη νὰ γίνη λόγος, καθότι εἰκοσιπενταετής δημόσιος διδασκαλικὸς βίος ἐν ἐπικείρωσι κανέντροις τοῦ καθηγμάτος Γένους, μακρὰ δρᾶστις ἐν τῇ συγγραφῇ διδακτικῶν βι-

βλίων καὶ περιεδικῶν καὶ ζέστης ψυριοπλήθης στρατιὰ μα-
θητῶν διδαγχέντων ὑπὸ ἐμοῦ πρόκεινται ἀσφαλῆ τεκμήρια
ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ταύτης.

“Οτι δέ ἀφορᾷ εἰς τὸ ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ αΝουμᾶτα δημο-
σιευθὲν ἀλφαρνητάριον, διπερ καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὰ περὶ
ἔμου γραχέντα, ἀνγκαῖον θεωρῶ νὰ δηλώσω, διτι τοῦτο,
ὅς ἐδημοσιεύθη, τυγχάνει γλωσσικῶν παρηλλαγμάνον καὶ
κατά πολὺ ἀφίστεται τοῦ ἔμου ἀλφαρνητάριου, διπερ, τυντε-
ταγμένον ἐπὶ τὸν ἄρχων καὶ βάτεων, ἐφ' ὃν εἶναι συντε-
ταγμέναν πάντα τὰ ὑπὸ τῆς Π. Κ. Ε. Ὁπιτροπῆς ἀγκεκρι-
μένα ἀλφαρνητάρια, κάμνει γρήσιν κύτης ταῦτης τῆς μητρο-
κῆς γλωσσης, τὴν δοπιάν ἐγώ ὡς δημοδιδάσκαλος μετά τῶν
κορυφαίων τῆς καθ' ἡμᾶς παιδικγαγικῆς ἐπιστήμης θεωρῶ
ὡς τὴν μάνην πρέπουσαν εἰς τὰ τῆς ποιώτης παιδείσεως
διδακτικὰ βιβλία Κατὰ συνέπειαν οὖτε παραδέχομαι ως
ἔμα τρόγχο, οὔτε εὐθύνην τινά φέρω ἐπὶ τρογοῖς, οἵ ταῦτα ἐ-
δημοσιεύθησαν ἐν τῇ ρηθείσῃ ἑρμηνείᾳ, οὔτε θά ἐπιτρέψω
φυσικῷ τῷ λέγω νὰ ἐκδοθῇ ἐπ' ὄντωσατι μου βιβλίον, διπερ
ἀφίστεται τῶν ἐμῶν ἄρχων.

Δέξιοθε, παρχεκλῶ, τὴν διαβεβίωσιν τῆς ἐξιρέτου
πόδες μάζες ὑπολήψεως, μεθ' οὓς διατελῶ

Ἐγκέφαλος τῆς Ελλάδος

Παρθενίας

☆

ΑΥΤΑ λέει δ. κ. Γ. Καρπτζᾶς, δ Θραβενένος τυγχά-
φεα: κτλ. 'Εμεῖς δὲ λέμε τίποτε—χν καὶ μπορούστε νὰ
ποῦμε πολλά, περανολλά, νὰ τυπώσουμε καὶ μερικά γράμ-
ματα που βρέθηκανται στὰ γέρατα μας, νὰ έγραψουμε καὶ
μεσοκά πρόματα που το γράμμα τοῦ κ. Καρπτζᾶ τάξιν
σκοτεινά κι ἀνεξήγητα. Μπορούστε νὰ μιλήσουμε καὶ μετε—
—ΐσως καὶ ΝΑ ΕΠΡΕΨΗ νὰ μιλήσουμε—, μάτι, γλώσσα
μας τὴ μασσούμε καὶ τι, φτινούμε κατέβομετρα στοὺς λογιώ-
τατους; τῆς Πόλης ποὺ ἐνγκαχάζουν ἔνα φτωχὸ δάσοςχλο,
φοιβερίζοντάς τον πάντας θάντον τοῦ στερήσουν τὸ φωμί, νάρνιε-
ται τόσο ἀδιάντοσπα τὶς ίδεες του—χν εἶχε ποτὲ ίδεες—
καὶ νὰ λέει τόσο γονταὶ κ' ἔλεσιν φέρεται. "Οταν ἀρν-
τηνε τὸ βιβλίο του, γιατί δὲν χρησίτανε καὶ τὶς βρεθέο καὶ
δὲ μᾶς γύριζε καὶ τὶς διακόπες δεσμούμες που ττέπωτε:

Ο Καρχεδόνας είναι δύσκολος στο Ζωγράφιο Σκολείο χιλιόμετρα νότια της Αθήνας, δραμάτες κιλών περιπέτειας: Η Εφορία του Σκολείου μεταγειτίστηκε Βουργάρικη βία για νάρξεις ή από την ίδια δύσκολο. Μά καθώς πολὺ αστατικής γράφει: άκριβος φίλος από την Πέλη « Εφορία πού αιστάνεται: μ' χωτέ την τρύπα τη λευτερία, τέτιους δασκάλους θέλει, πού θέρινοινται: στήγην παραμικρή φυρτούνται τις ιδέες τους» και τέτιοι δύσκολοι θά κάνουν μαθητεύδες πού θένται κάτιρτες, κατεργάρθες και πού θα θυσιαζούνται στο άτομικό τους συφέρο κάθε ιδέα και θεώρησης και αυτή την πατρίδα.

Μήπως παρεπόνου πώς έγινε με γράμματα στις χειρίδια μας. "Α θέλει δ κ. Καρατζής μής το δηλώνει με καριδά Πολιτική φημερίδα και τα γράμματά του δημοσιεύονται αύστως στο «Νουνζ».

ΦΡΟΣΥΝΗ
(Απ' τὰ «Βουκολικὰ» τοῦ Chénier).

Ἄγχι βλέπω πώς δὲν προσπαθοῦν ν' ἀρέσουντε σ' ἐμένυ·
· Ή ἀδερφή μου εἶδε τὸ φῶς προτήτερη ἀπὸ μένυ.
Σὲν κάποτε ὅμορροι θεσκοὶ τριχυτάφυλλο κριτοῦνε,
Σ' ἐμένα εὗτὸ γερίζοντας ἔκειντηνε κοιτοῦνε.
Σὲν κάποτε παινεύουνε τὴ λαμπερὴ μορφὴ μου,
«Νά ή ζωντανή σου ζουμραξιά» λένε στήν ἀδερφή, μου.
Γιατί μονάχη δώδεκα θέροις νέχω ιδωμένα:
Κανένας ἄγγειτικός δὲν τραγουδάεις γιὰ μένα·
Κανεὶς δὲ λέει: Ήτα σκοτωθῆ, σὰν κάνω ἀγάπη, ἄλλη;
Μάκχαρτερό. Φτάνεις ή κακός. Ξέρω πώς έγω κάλλη,
Πώς δὲν μπορεῖ νόδρη, κανεὶς κάλλη, πως ζηλεύεντα
· Απὸ μιὰν ὅψη, στρογγυλή, πλεύσια μελλούχ επλωμένη.
Μαργαριτάρια δύο τειμές τ' ἔνα μικρούλι στόχι
Καὶ ματια κατεγγάλανα τα τούρκοι τὸ γρῦπα

N. XANTZAPAS

ΜΙΑ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

B7

"Οταν ἔφασε ἑκεὶ, τὸ πρῶτο πρῆμα ποὺ φώτισε τὴν μητέρα της εἶτανε ἀν παντεύτηκε καρικά κόρη τοῦ Ζυγούρη, καὶ οὐταν ἐμφάνισε πώς δὲ ἀξιωματίκος ἄντα ἐμφάνισε πώς δὲν ἔχουνε προτίκα, τόκοψε λασπη, παρηγορήθηκε. Στις τρεῖς βδομάδες ἡτάχνου πέθανε καὶ θεύκη της ἦν Ἐλέγκω, καὶ ἤφορε στὸν κύριο Χρῆστο ὃλο πὸ εἶναι της μὲ τὴν εὐφωνίαν γέγαντε στὰ δύο παιδιά του μετά τὸ θενάριό του.

Ἡ Κατάγκειος κατέληπτήθηκε τῇ θεικῇ τῆς πού ποτές πλιάδὲ θά τὴν ἔβλεπε, οὔτε τὸ Καρδουνχοὶ μὲ τὴν φυσικὴν του καλλονή. Καὶ θυμηθήκε τὸ φτωχό τὸ Θεοφίλο ποὺ τοῦ ἐπιχείρει τέτοιο παγγεῖδι κ' αἰσθάνουνταν βαρεῖα τὸν καρδιά της γι' αὐτό. Στὸ σπίτι δὲ ζεῖ της εἴταν ἀνυπόσφρη. Οἱ πατέρας της ἔλο θυμός κ' ἡ μητέρα της τοώγουνταν μὲ τὰ ρούχα της ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν παντρέψῃ, οἷς νὰ τὴν πᾶξαν τὰ χρονια. Ἀλλὰζ ἔτσι εἶναι μὲ μῆς τοὺς Ρωμιούς· τῷχουρε μεράκι νὰ ζεκάνουμε τὰ κορίτσια μας πριγοῦ φτάνουν στὰ δεκαπέντε χρόνια, φτάνει νὰ τὰ Βγαλουρε ἀπὸ πάνου μας, ἢν καὶ δὲν ἔχουμε κι ἔδικο μὲ τὴν ἀναθεορὴ ποὺς τοὺς δίνουμε. Εἶναι στραβὴ ἀναθεορὴ ποὺ γειτίζει τὸ κεφάλι τους ἁγέρει καὶ δὲν ἀρέσουν στοὺς ξητρες, γι' αὐτό καὶ τὰ περισσότερα μνήσκουνε στὸ ρχοὶ.

¹⁰ Η αρχή στὸ περιεγένεσον φύλακος

σκουντήσῃ ἃς είναι· καὶ μέσα, τὴν πόρταν· συλλογί-
στηκε ἵσως πώς πιὸ ταχτικὸν νὰ δουλεψῇ κ' ἔτοι.
Δούλεψε, κουράστηκε ἀκόμη περισσότερο. Τὴν δερτέ-
ρα ζύπνησε ἀφανισμένος. Ἐνῶ κοιμότανε, τρεῖς ἡ-
ῶντα τὰ μεσάνυχτα, ἐπίτασε τὴν μικρὴ βήγας σπασμω-
δικός, ἀντὶς λιανοκοπαντσας καὶ σιγχανούτσικος. Στὸ
ποδάρι οἱ Ἀντρέας, νὰ βούτησῃ τὴν "Αννα ποὺ ἔτρε-
ξε καὶ δάφη". Ἀργοῦσε η "Αννα ττῆς Μοιζίτας" χρ-
υγίης καὶ οἱ Ἀντρέας. "Ἐπεισ, δὲν ἔκλειτε μάτι παρὰ
στὰ χαράματα. "Οτι που ντύθηκε, ὅτι που κάθητε
καὶ βούτηξε τὴν πίννα του στὸ καλαμάρι, παρουσιά-
στηκε πάλε ο Πάθλος, καὶ ἔρχισανε οἱ ἀτελείωτες,
οἱ ἀνωφέλεοφτες, οἱ ἀπελπιστικές οἱ δμιλίες. "Η μό-
νη του χαρὰ στάθηκε ἡ προσοπή ποὺ παρατίρησε
τὴν ἴδια τὴν πρωτὴν στὴν ψεία τῆς Κατινούλας, ὅ-
ταν εἶδε νὰ γελᾷ καθάρι, τὸ νερό. "Τοτερὶς ἀπὸ τὸ
πρόγεμα, τὸ μαθημά του στὴ Σορμπόννα· πήγε πε-
ζός, ἀπὸ σίκονομια, γιὰ τους γιατροὺς καὶ γιὰ τὰ
γιατρικά. Τοῦ ἀρέσε ἀρτό, γιατὶ τοῦ εἴτανε στέρη-
ση κ' ἡ στέρηση τώρα γιὰ τὴν ἄρρωστη, τοῦ ἔρχό-
ταν σπάν καθήκοντο γλυκό. Μὰ οἱ πλούσιοι κακο-
συνθήσανε κι ὅσα ο φτωχὸς μήτε τὰ βλέπει στό-
νειρό του, ἐπειδὴ καὶ δὲν τάμαθε, τοῦ λόγου τους,
ἀκόμη κι ἀνήθελε τους, τὰ γυρέονταν σὰ δὲν τάχου-

νε. Ἀλήθεια ποὺ δὲ Ἀντρέας οὗτε τὸ συλλογίστη-
κε νὰ πάσῃ ἀμάξι, μὲν δὴ τὴ βιάση καὶ τὴν ἀχ-
μυνια τοῦ καιροῦ. Ωςτότε, ἐν' ἀμάξι θὲ τοῦ ἔστρων
νε τὸ κέρι. Ἐβρέχε. Τὸ χρυτοφύλακι του γεμάτο
βιβλία, βαρι. Μὲ κόπο βαστοῦσε στὸ ἑνα χέρι τὴν
ὅμπροέλλα ποὺ δὲ ἔνεμος τὴν ἔδερνε καὶ τὴ στριφο
χτυποῦσε, μόλις ποὺ δίνε τὴν ἔσπανε. Ἰδὼσε ὡς-
που νὰ φτασῃ. Χρειαστηκε νόλλαζη, ἐνώ πρόσμενε
τὸν καὶ Ἀρτό, καὶ δὲν ἔδειχζε. Οὐα στραβά κι ἀ-
νάποδα. Πήγαινε νάνάψῃ τὴ λαμπτα κι ἔσπανε τὸ
σπίρτο, ἔκκινε τὸ χαλί. Τραβοῦσε τοιγάρο ἀπὸ τὴν
τζέπη του νὰ πιῇ τὸ τοιγάρο τοῦ ζεγλιστροῦσε ἀπὸ
τὰ δάχτυλα, καταρκυλοῦσε γάμου. Μαντίλι στὸ
κομμό του δὲν ἔβρισκε. Νὰ μην τὰ πολυλογοῦμε γά-
μέρα εμοιαζε μέρα καταραμένη, ἀπὸ τις μέρες ἕκει-
νες ὅπου καὶ τὸ νύχι σου σὲ τσουγγρανίζει, σου γί-
νεται δύτρος.

Αρτοῦ ἀπάνω, νά ḥ βίζετα τοῦ κ. Αρτοῦ
Οσο ζχλισμένος, βαρυτεστισμένος, ίσως κ' ἐρεθισμένος
μέσα του ἔννοιαθε δ' Ἀντρίας, οὐλό τόσο χαρούμε-
νο, καιμαρωμένο, πρόθυμο τὸ γιατρούδακι, και σά-
πηδηχτό. Τάναστημάτου κοντούτεικο και στὸ σῶμα
του παχούλος· ἀνεβαίνοντας τὴ σκάλα γιὰ νά πάγ-
στης Κατιερύλας, σδ κάθε σκαλοπάτι λές και τοί-

των τάχρονοις του για νὰ φανῇ πιὸ μεγάλος.
Μπήκε στὴν κάμαρα. Ή σψη τῆς χειρόστης λεμ-
πρή. Τὶς συγχρηκε. Λεμπρότερη, ἀκούα τὴν δικήθεσ-
τοῦ κ. Ἀρτοῦ. Η γιατρεία του ὡς τώρα τοῦ πε-
τύχαινε. Τοῦ κατέβηκε ζαφυκά μιὰ ιδέα. Νὰ σφα-
λοίξῃ τὴν πληγή! Γιατί νὰ μὴ γλυτώσουνε κι ἐπ'
ἀζτόνε τὸν μπελά; Ισια ἵσικ καποιος συναδέρρος
του τῆς προσλήσης τοῦ μίλησε γιὰ ἔνα κακινόριο για-
τρικό, γιὰ ἔνα λεγχμένο ἰωδοφρομοσόλι. Ο κ. Ἀρ-
τοῦ εἶχε ὅρεξη νὰ δοκιμάσῃ. Γιατρεύμενό τὸ νεροῦ
— μαλιστα! ἔτσι τόλευε — γιατρεύμενη τώρα κ' ἡ
πληγούλα — σὲ δέκα δεκαπέντε μέρες.

Ο Αντρέας, ὅταν ἔκουσε γιὰ καινούρια για-
τοικὴ καὶ δοκιμάζει τα, σὰ νὰ δυσκρεπτήθηκε. Τί
τάχα; Μῆπω; τὸν ἐφέρνε σπίτι; γιὰ νὰ δοκιμάξῃ;
Μπάς κ' εἴτανε απίμα vīlis ή Κατινούλα: Μά-
πιὸ πολὺ στανχωρέθηκε, ὅτι ποὺ ἔχο:ὲ ὁ Αρτός
τὴν κοινέντα τῆς πληγῆς. "Εννοιωσε πινγ τὴ στιγ-
μὴ ἰκείνη ἐπρεπε ὁ θῦμος; νὰ κάμη ἀπόρριψη γερή,
νὰ πῇ τὸ λόγο του μὲ δύναμη, γιατὶ σίμωνε ὁ κλι-
τυνος, κρινότανε κάπου στὰ σκοτεινὰ τὸ τύχη τῆς
Κατινούλας. Ο τογχὸς δυσκολοβάδιστος καὶ τὸ στρα-
βοπάτημα γλήγορο. Πολὺ ἐβγενικὴ βώτησε ὁ Αν-
τρέας τὸν κ. Αρτό ζὺ τὸ νόμικες ἀπεκριθῆτο νὰ δο-

Τι θέλεις ένας χρηματηριώχης νά μαθη τό καρί-
τος του φραντσέζικα κ' έκεινα στραβά, και νά μήν
τό μαθη κάτι τι χρήσιμο που ήν αύτεινος τά γύρη,
νά μπορή τό καρίτοι νά ζήσης, και νά παντρεφη μ'
έναντε της τάξης του. Βλέπεις ίδω στήν Ἀγγίλα,
καθίης και σ' ὅλη τήν Εύρωτη πώς ἐργάζονται τὰ
καρίτσια. Άλλα στὸ ταχυδρομεῖο, άλλα στὸν τηλέ-
γραφο ἢ στὸ τηλέφωνο, άλλα κυνουν τὸ γραμματικὸ
σὲ καταστήματα ἐμπορικά, άλλα πακές δουλεύουν
σὲ μαγαζιά τοῦ λουσου, ἔξον που χιλιάδες δουλεύουν
στους μύλους και στὰ ἐργοστασία. Βλέπεις χι-
λιάδες καρίτσια καθε πρωΐ που πηγάδινουν στήν ἐρ-
γασία τους γιὰ νά βγαζον τὸ φωτί τους. Τό ίδιο
συμβαίνει και μὲ τ' ἀγόρια ἀμα τελειώνουν τὸ σκο-
λεῖο στὰ δεκατέσσαρα, πάνε και μαθαίνουν μὲ τέ-
χνη, κι ὅταν γένουν εἴκοσι χρονώ μποροῦν νά βρά-
ζουν εὔκολα τὸ φωτί τους, ένω σὲ μάς τῶν μὲν πλού-
σιων τὰ παιδιά γυρασοῦν ἀπὸ καζένε σὲ καφενέ, χωρὶς
νά κάμουν τίποτις, και χωρὶς νά φροντιζούν οἱ γο-
νοὶ τους νά τὰ μαθουν καμιὰ τάγην ἢ ἐπιστήμην
στε μιὰ μέρα νά πισσουν τόπο, και τὰ παιδιά τῆς
μεσαίας τάξης ζητοῦν θίσην ἢ στήν Κλέοντην ἢ σὲ
κανένα ἐμπορικὸ καταστήμα. κ' ἔται ἡ κοινωνικός
μας τροχὸς γυρίζει πάντα στὸ στραβὸ δρόμο.

Τὸ διό συμβαίνει καὶ μὲ τοῦ γένους τοῦ καὶ Χρήστου, πωτὲ, δὲν ἔκαμε καμιά δουλειά ἐν κι δι πατέρας του πολλές φορές προσπεκθῆσε. Τὸν γαλνούσε κ' ἡ μητέρα του, παίρνοντας πιντα τὰ δίκια του, καὶ καζύζοντας τις πομπές του ἥπ' τὸν ζυγόντα της. "Ωστε τοῦ κακουσίρη τοῦ καὶ Χρήστου μ' ὅλα τὰ χρήματα ποὺ είχε, τοῦ ἐργόντανε ὅλα στραβά, κ' ἐτοι περνοῦσε δι καιρός κακό καὶ φυγήρα χωρίς καμιά ὄφρα εἰντυχισμένη στὸ σπίτικό του. "Αρχίσε κ' ἡ Κατήγκω νὰ μεγαλώνῃ, καὶ μερικές φορές μαζίζαν τὰ μάτια της, καὶ χτυποῦσε τὸ κεφάλι της γιὰ τὸ ἀδικο ποὺ ἔκαμε στὶ φτωχό τὸ Θεόφιλο. Φιλενάθες δὲν είχε πάρα μόνο τις κόρες του Συγγύρη, ἐν καὶ τις ζουλευε. Ἐκεῖνες ὅμως είτανε καλὰ κορίτσια, καὶ καλῆς φαμίλιας, πολὺ διχρορετικά της Κατήγκως.

Ἐλειπαν τότες στους Κορφούς ὅπου εἶχανε αυγ-
γενῆδες, κ' ἔξαφνα στὰ καλλίκαθεύμενα λαβαῖνεις ἡ
Κατάλυκω ἔνα γράμμα τους ποιεῖ τὴς λέγανε πώς χρ-

κιμάοη. Καταλαβεῖ ὁ γιατρὸς πῶς τοῦ ξέρυγε ὅτο
πα ἡ λέξη καὶ διαγκάσε τὰ χειλάκια του. Κατί φι
θύρισε μάλιστα, κατί μουρμούρισε γιὰ τὸ γιατρικό
του, δηλαδὴ πώς τὸ δοκιμαστεῖν κι ἔλλοι, πως τοὺς
πέτυχε πάντα. Γιὰ τὴν πληγὴν ὅμως ἀδύνατο νὰ τὸν
πείσῃ ὁ Ἀντρέας. Φαινεται κιόλας πώς ζεματίστη-
κε λιγάκι ὁ φίλος μὲ τὸ ιωδοφορμοσοῦλο κ' ἔγγαινε
τὸ φιλότυμο στὴ μέση. Γύρεβε νὰ δεῖξῃ πῶς μπορεῖ
θαματα. Τὸν παρακαλοῦσε θέρυχὸν Ἀντρέας νάρι-
ση νὰ περασουν τουλάχιστο δύο βδομαδες. Γιὰ τὴν
ἄρα, τὰ πράματα πηγαίνανε καλά. Περιττὸν νὰ τάλ-
λαξίνυμε. Καλὰ εἶναι, καλὰ νὰ μείνουνε. "Αν κλεί-
σουμε τὴν πληγήν, θέχουμε θέρινη. Ἀφτὸ πιὰ τὸ δο-
κιμαστεῖν Ἀντρέκος καμπύσες ςορές, πιὸ σίγουρα παρὰ
ποὺ δοκιμαστεῖ ὁ γιατρὸς τὸ γιατρικὸ του. "Αν ἔχου-
με ὅμως θέρηκ, θὰ πειραγθῆ φυσικὰ καὶ τὸ νεφρί.
Ποιός ποτέ του στοχαστηκε νάρεσην κάμαρα ὅπου ἐ-
πιαστε ἡ φωτική; Θὰ καῇ ἀμέσως ἀλάκανιρο τὸ σπί-
τι. Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ θὰ χυθῇ ἀβάσταχτα ἡ φλέ-
γα καὶ στὴν ἄλλην. Ο θηρωπὸς δὲν εἶναι μονάχα
ποδαρία, μονάχα χέρια, μονάχα καρδιά ἢ μονάχα
νεφροί τὰ καθέκαστα στὸν ὄργανισμό μας συγκρα-
τιοῦνται καὶ συμπονοῦνε. Ο γιατρὸς ἐστὶ δὲ νοιαζέ-
σαι πότε τὴ μύτη καὶ πότε τὴ γλώσσα· ὅλα μαζί
πρέπει νὰ τὰ νοιαστῆς, ἀφοῦ τὸ γιατρικὸ που θὰ
διερίσῃς γιὰ τὴ γλώσσα, μπορεῖ ἀξέφονα καὶ νὰ πε-
ραξῃ τὴ μύτη. Μάλιστα ὅταν ἡ γλώσσα ἔπαθε, προ-
σέχεις ἀκόμη περισσότερο μήπως πάθη τίποτις κ' ἡ
γειτούλα. "Ηουχη λοιπὸν τὴν πληγήν, γιὰ νὰ μὴν
ἀντηγήσῃ κανένας ἀντίχειτος ἀλλοῦ πουθενά.

(*ἀκολουθεῖ*)

ραβωνιάστηκε ἡ μεγαλὴ μὲ κάποιο Κόντε Δε Καν-
το πολὺ πλυύσιο, καὶ σὲ κανένα μῆνα θὰ γίνη ὁ γά-
μος στὴν Ἀθήνα καὶ θέλουνε τὴν Κατήγκω νὰ εἰ-
ναι παράνυφη. Ἡ κερά Χρήσταινα ζε καὶ ζερωστη
τότες, πῆγε νὰ πεταξῃ ἀπ' τὴν χαρά της, δύο γιὰ
τὸν ἀρρεβῶντα τῆς Φρόσως τοῦ Ζυγούρη, ἀλλὰ γιὰ
τὴν πρόσκληση τῆς κόρης της νὰ είναι παράνυφη,
γιατὶ θὰ γνωρίζουνταν μὲ καλὸ κόσμο, καὶ μὲ τὴν
ὄμορφια της μποροῦσε νὰ τύχῃ κανένα νὰ τὴν ἀγα-
πήσῃ. Είτανε ἡ πρώτη φορά ποὺ ἡ Κατήγκω θή-
βηγκινε στὸν κόσμο, καὶ θέλησε καὶ φυγούρα, γιατὶ
είτανε πολὺ σύμφρο κερίτσι, κ' ἐπιχέε καὶ πιάνε σὲν
προφεσόρος.

· "Αρχισαν λοιπόν οἱ ἑτομαχεῖς γιὰ τὰ φοῦχα της γητὶ ἡ κερὴ Χρήσταινα τίθαλε στὸ νοῦ της νὰ φανῇ ἐ κόρη της ἡ καλύτερη στὸ γέρμο, καὶ σ' ἔνα τέτοιο γέρμο σημαντικό. Ἐκεῖ ποὺ γίνουνταν οἱ προετοιμασίες γιὰ τὰ λοῦσα της, λαβάτων ἔνα γράμμα ἥπο τους Κορφούς ἀπ' τὴ Φρεσω, ποὺ τὴν προσκαλοῦσε νὰ παρῇ ἐκεῖ καὶ νὰ μετνή μαζί τους ὡς τὸν καιρὸ ποὺ θέρθουν στὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ γέρμο, γιατὶ θέλει νὰ τὴ γνωρίσουν τὰ πεθερικά της. Ἡ κερὴ Χρήσταινα, όμα τάκουσε, τρίχει ἵσια στὴ Μητρόπολη κι ἀνάρτει μιὸ λαμπαδᾶ μπροστὰ στὴν Παναγία, καὶ λέει καὶ τοῦ παπὲζ νὰ κάψῃ μιὰ πκρακλησην. Τῆς φανηκαν δῆλα που εἴτανε θεοῦ οἰκουμενική, κι ὅτι γλήγορα θάνοιξῃ ἡ τύχη τῆς κόρης του.

Αὐτὰ δέκα τέκμαρνε ἡ περὶ Χρήστουν. γιατὶ δέ
λος ὁ νοῦς της εἴτανε στὴν κόρη της, χωρὶς νὰ συλ-
λογίζεται τὸν ἑαυτό της καὶ τὴν ὑγεία της. Εἶχε
καταπίσσει πολὺ στὴν τελευτικὴν χρόνικ, κι ἔ ζητρα;
της τόθλεπε μὲ πόνο τῆς καρδιᾶς του. Τώρα κεντά-
σ' δέκα, εἶχε καὶ τοὺς ψεματισμοὺς, κ' εἴτανε κατά-
κοιττ, ἀπ' τοὺς πόνους. 'Ο κύριος Χρήστος τῆς ἐδωκε
νὰ καταλάθῃ δὲι δύσως εἶναι ἡ θέση της δὲν πρέπει
ναφήσῃ τὴν Κατήγκω νὰ πάῃ οὗτε στους Κορφούς,
οὗτε στὸ γαρμό, γιατὶ τί θὰ πῆ κι ὁ κόσμος. 'Η
μητέρα της τοῦ θανατᾶ, κ' ἡ κόρη της νὰ τρέψῃ
στὰ πανηγύρια. Φώναξε τὸ γιατρὸν νὰ τὴν δῆ, κι
αὐτὸς ἀμέσως εἶπε πώς πρέπει νὰ φύγουν ἀπ' τὴν
Αθήνα καὶ νὰ πάνε στὸ Λουτράκι; γιατὶ νὰ κάμη με-
ρικὰ μπάνια.

Τὴ βρῆκε πολὺ ἔρωστη, καὶ πώς πρέπει νὰ τὴ βαστοῦν πολὺ ἥσυχη καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφίνουν νὰ συγκύεται γιὰ τίποτις. Ἀποφασίστηκε λοιπὸν νὰ φύγουν τὴν κατόπι μέρα γιὰ τὸ Λουτράκι. Ο κακομοίρης ὁ κύριος Χρῆστος, πώς εἶτανε καλὸς φρεσλίτης καὶ λατρεῖε τὴ γυναικα του, φρίντισε κ' ἐπιασε τὶς καλύτερες κάμαρες στὸ ξενοδοχεῖο «Αἴ Πηγαί», ποὺ εἶτανε τὸ πιὸ ἥσυχο, καὶ καταλλήλῳ γιὰ τὴν περισταση, κ' ἡ Κατάγκω ξέχασε καὶ τοὺς Κορφοὺς καὶ τὸ γάρμα ποῦταν προτκαλεσμένη γιὰ παράνυφη, κι ἄλλο δὲ συλλογισύντκε παρὰ τὴ μητέρα της καὶ τίποτις ζῆλο.

Είταν ἡ ἐποχὴ ποὺ ἡ κόσμος ἔτρεχε ἐκεῖ γιὰ τὰ λουτῆα, καὶ τὸ ζενοδοχεῖο εἶταν γεμάτο, ἀλλὰ καθίως εἴπαμε εἴταν ἥσυχο, δὲν εἶχε τὴν κίνηση τῆς Παλμύρας, ὅπου εἶχαν κάθε βράδι χοροὺς καὶ διασκεδάσεις, κι ὅπου ἔτρεχαν οἱ περισσότεροι ἐκεῖνοι πινύχιν κόρες νὰ παντρέψουν, κι εἶχαν ἐλπίδα νὰ βροῦν καὶ γαμπρούς. Σ' ἔνα μῆνα ἀπάνου, ἡ κερά Χρήσταινα ἤρχιτε νάναλαβινη, καὶ τοῦ κύρι Χρήστου ἡ χαρὰ δὲν λέγουνταν μόνο ἡ Κατήγκω ς ἤρχισε νὰ γίνεται μελαγχολική. "Αν καὶ χαιρούνταν γιὰ τὴν καλυτέρεψη τῆς μητέρας της, θυμούνταν δικιας τώρα καὶ τὴν πρόσκληση ποὺ εἶχε γιὰ παράνυφη, καὶ τὴν εὐκαιρία ποὺ ἔχασε νὰ φανῇ σὲ καλὸ κόσμο, ὅπως εἴταν ἀπὸ μικρή τονειρό της. "Ε-βγαινε ταχτικὰ σὲ περίπατο, καὶ πολλές φορές κατέβαινε στὸ περιγάλι.

Μια μέρα έκει που περπάτωσε συλλογισμένη

νά καὶ βλέπεις αὐτὸν μηκορχία μιᾷ παρεῖ εἰπε' ἔντρες καὶ γυναικίας. Λύτο δὲν τῆς φάνηκε παραξένο, γιατί τὸ μέρος εἶταν γεμάτο ἀπό ζένους. "Οταν ἡ παρεῖ χρήσις νὰ πλησιάζῃ, πρέγει μιᾶς νέας καὶ τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν φιλεῖ. Εἴτανε ἡ Φύσω μὲ τὸν ἔντρον της, τὸν ἀντραδέρρο την, καὶ τὰ πεθερικά της. Ο-λος τους ἔνας καὶ ἔνας, διαφορετικοὶ ἀπ' ἑκατὸν· καὶ τὴ φαμίλια της. Η Φύσω τὴ σύστηση ἀμέσως στὸ πεθερικά της γιὰ τὴν καλύτερη φιλεναθὰ του ποτὲ της εἶχε. Ο Κάντε Δι Καντο, ποὺ ἀν καὶ γέρος, νοστιμέσιυνταν ὥρας παντε τὸν ποδόγυρο, τῆς ἐ-καρπο πολλὰ ικπλημέντα, καὶ τῆς εἰπε πόσο, λυπη-θήκανε νάκούσουνε γιὰ τὴν ἀρρώστια τῆς μητέρες της, κι ὅτι θέρβισυνε νὰ τὴν δοῦνε. Η Κατάγκω τρόμαξε, δὲν τοὺς θίειε μὲ κανένα τρόπο ναρθουνε, καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, τοὺς εἶπε πώς ὁ γιατρὸς ἐμποδίζει τὴν μητέρα της νὰ δῃ κανένα.

Τὴ δεύτερη μέρα ὥμινς ἡ Φρίσω σπουδήθηκε καὶ πᾶγε μονάχη γιὰ νὰ δῷ τὴ φίλεναδα ταξι, καὶ νὰ τὸν προσκαλέσῃ νὰ φανε μαζί ἐκεῖνο τὸ βροχός στὸν Παλαιμύρα ὅπου ἔμνησκαν, καὶ νὰ φέρῃ μαζί καὶ τὴ μουσικὴ της. «Η Κατήγορω γχρούμενη, δέχτηκε, ἣν καὶ αἰστάνουντν τὰ νεῦρα της ταρχυμένα. Ήταν η πρώτη φορά ποὺ θεόβλεπε διαφορετικὸ κόσμο ἀπ' ὅ, τι εἴτανε συνειδητικόν, ἣν καὶ πολὺ τὸ λαχταρότερο. Τόπε στὴ μητέρα της, ἔκαμε πουράγιο, καὶ ἔφεγε νὰ ἑτοιμαχεῖται. Ντύθηκε πολὺ ἀπλά, ἀλλ' ὅ, τι καὶ ἣν φοροῦσε τῆς πάγιανε. Ο κυρ Χρήστος ποὺ τὴν καρέσσωνε, ἔστειλε ἔνα χμάξι: μὲ δυσ ἄλογα ἥμιτ να τὴν πάρῃ στὸν Παλαιύρα, γιὰ νὰ μὴ φανῇ κατὰ τὸν ιδέα του κατώτερη ἀπ' τὴ φαριδιά τοῦ Κόντε Δὲ Κάντο.

Εἶτανε ἡπλὸς ἐνθρωπος, ἀλλ' εἶχε μεγάλη ιδία
γιὰ τὸν ἔκυτό του, γιατὶ ἡπὸ τίποτις ἔγεινε ὅ,τι εἰ-
τανε, καὶ δὲν γνέπονταν γὰρ τὸ λέη πρὸς ἐπιχιόνη
του. Αὐτὸς εἶτανε τὸ μόνο πορεια ποὺ δὲ συφωνοῦσε
τάντρογυνο. Ἡ κερά Χρῆσταινα δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξε-
ρη δικόρος τι εἶτανε αὐτὴ κι ὁ ἄντρας της πρὸ
εἶκος πέντε χρόνια, κι αὐτὸς τοῦ κοπάνιζε καθε με-
ρα πώς δὲν πρέπει νὰ τὸ ζεφωνίζῃ δεξιὰ κι ἀριστερά,
ἀλλ' δικύρ Χρῆστος σκέψουνταν διαφορετικά· ἐκεί-
νος θαρροῦσε πώς μὲ τὸ νὰ τὸ λέη, δύνει τὸ καλὸ
παράδειγμα στοὺς νέους, ποὺ συνείθισαν νὰ τρῶνε ἐ-
τοιμα, καὶ νὰ μὴ κάνουνε καρμιά δουλειά. Εἶτανε
καρμένη ἡ καρδιά του ἥπ' τὸν ἴδιο τὸ γιό του ποὺ
δὲν θήθειε νὰ δουλεψῃ καὶ ζόδειε τὸν κακιρό του ἥπ'
τὴν λέσχη στὸν καφενέ κι ἀπ' τὸν καφενέ στὴ λέ-
σχη. Ο κύρ Χρῆστος δὲν ἐννοοῦσε νὰ πατήσῃ στη
λέσχη τι τὸ δρελος ἐλεγε, νὰ πηγαίνῃ κανεὶς σὲ
τέτοιο μερος ὅπου βλέπεις ἐνθρώπους χωρὶς δουλειά
καὶ νέους καὶ ἡλικιωμένους νὰ περνοῦν ὅλη τους τὴν
ήμέρα χρητοποιίζονται;

Πῆγε λοιπὸν ἡ Κατέργω στὴν Ηλιμύρα διου τὴν περίμεναν, κ' ὅστερ' ἀπ' τὸ φαῖτι, ἐκεῖ κοντά στὶς ἑφτὰ ὥρες τὸ ψεχδί, τῆς ζήτησαν νὰ παιᾶν λίγη μουσική. Δὲν εἶταν ἔλλος κανένας στὴν καμάρα παρὰ ἡ φρυῖλια τοῦ Κόντε Δὲ Κάντο, κι ὅτιν ἔκουσαν τὴν Κατέργω νὰ παιᾶν διου τρέχανε σα νερὸ τὰ δάχτυλα της, τεντώσανε ταύτικους καὶ κοίτκαν δ ἔνας τὸν ἔλλονε. Δὲν πειρύεναν ἀπ' ἕνα τέτοιο νέο κορίτσι, τέτοια φωνὴ καὶ τέτοια τέχνη. Πρώτη ἡ γυναικα τοῦ Κόντε Δὲ Κάντο σηκώθηκε καὶ τὴ φίλησσ, καὶ τὴν παρακάλεσε νέρχεται συχνά, κ' ἡ Φρόσω τὴν καμάρωνε, καὶ φίνουνταν περήφανη γιὰ τὴ φιλενάδα της. Ἐκεῖνος διμως ποὺ δὲν ἔβγαλε τὸ μάτι ἀπ' ἐπάνω της, εἶταν δ Ἀημητρὸς δ ἀντράδερφος τῆς Φρόσως, δ δοσίος τὴ συνόδεψε μὲ κομπλιμέντα πίσω στὸ ξενοδοχεῖο «αἱ Πηγαὶ» κατὰ τὶς ἔννιάμιση ὥρες. Εἶταν ἡ βραδυά ώραία, δ ούρανὸς κατάστερος καὶ πήγαιναν περπατώντας.

Ο Δημητρός είπαν νέος μορφωμένος. Έσπούδασε στό Παρίσι γιατρός, και πρό έξη μήνες είχε γυρίσει μέτρια διπλωμά του. Είπαν όφελός, ώραίσις, μέτρια καστανίτα και μέτρια μουστάκι τό ίδιο χρώμα και καλή περιποιημένο. Είπαν ήλικιας είκοσι τεσσάρων ώς είκοσι πέντε χρονών, άλλα μέτρια σωστά τετρακόσια, και είπαν τό καμάρι τού πατέρα του και της μητέρας του. Ήνδισαν περιπάτους σαν εύθυγημένου σίκου σου. Ο Θεός ήταν ουλάττη Σέ, τή, Βασιλίσσαν και δήτη, τή, Βασιλική, «είκογνειο για τό καλό τής Πατρίδας.

— Νά Δέμαρχος πού ζέρει γάλακτος μάτι κ. Κόλλας ζέρει και νά γράφει έστι θμορφα, καθώς μιλάει, και είπιζουμε μότερ' από ένα δύο φύλλα, και δημοσιεύουμε χέρια του γραμμένο πίτηδες για το «Νουμά».

— Δημοτικά μέλτες και ο Βασιλίσσας μας εύχαριστώντας τούς Πατρίδας, μάτι Πατρίδας τά λόγια του τά τυπώσανε στήν καθημερίνα, γιατί σκεφτήκαν ίσως πως η Δημοτική μάτι δεν τιμιζείται σε Βασιλικά γείλια.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Υπερ. στή Σμύρνη, Λαβύρινθη, τού 1907 κ' εύχαριστούμε — κ. Ρθ. Μή. βιβλίοσατι. Ήτα μπει και τή σερφα του. — κ. Κ. Φιρ. στή Αριάδη. Ιλιάδες για τήν ορά δεν έγιουμε. Μότερ' από δεκαπέντε γέρες θά μπορέσουμε νά σου στείλουμε.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ 30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1907

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

		30 Απριλίου, 1907	31 Μαΐου 1907
Ταμείον	Εἰς μεταλλικὸν	Δρ. 3,142,110.29	3,044,267.69
	Εἰς Τραπέζικὰ γραμμάτια Ιονικῆς Τραπέζης	» 383,990. -	196,755. -
	Εἰς κερματικὰ γραμμάτια διέργημα και μονοδράχμα	» 1,737,844. -	1,727,303. -
	Εξωτερική λαμπρα. Αντίτιμον μεταλλικοῦ εἰς τό Εξωτερικόν	» 40.652,448.17	35,139.73 .26
	Δάνειον πρός τήν Ελληνικὴν Κυβερνήσιν εἰς άναγ. υποθ. Ε.Δ.Σ.δ 4% τού 1902	» 11,213,026.~3	11,918,604.83
	Δάνειον πρός τήν Ελληνικὴν Κυβερνήσιν διέργημαν και μονοδράχμαν.	» 65,778,575.42	65,778,575.42
	Όμολογίαι εθνικῶν δανείων Ήδη χρυσόν	» 10,500,000. -	10,500,000. -
	Εἰς Τραπ. Γραμμάτια	» 27,741,037.75	» 52,389,359.35
Ενοχα γραμμάτια Ελληνικοῦ Δημοσίου εἰς τραπ. γραμμάτια	» 2,000,000. -	2,000,000. -	
Προσδοκήσεις	» 21,956,416.50	21,857,882.71	
Καθυστερήσεις προεκφλήσεων	» 2,997,479.48	2,870,450.32	
Δάνεια και άνοικοι λαμπρα. εἰς ένεχούφ γραμματογράφων.	» 11,641,385.88	10,781,811.86	
Δάνεια εἰς ένεχούφ έμπορευμάτων	» 3,156,381.03	3,354,319.89	
Δάνεια και άνοικοι λαμπρα. εἰς υποθήκη	» 64,210,569.99	63,760,732.45	
Δάνεια εἰς δημόσια, λιμενικά και λοιπά νομικά πρόσωπα.	» 45,737,819.32	45,477,166.07	
Χορηγήσεις εἰς γεωργοκτημάτες	» 14,655,116.75	14,143,955.79	
Καθυστερήσεις γραφγέτεων εἰς γεωργοκτημ. και γραμμ. Ηρον. Τραπέζης	» 4,672,896.95	4,701,274.21	
«Απαιτήσεις επιτσαλδές	» 4,920,988.50	4,920,988.50	
Μετοχή εἰς έγχωρους έπιτριπτίκες.	» 1,500,000. -	1,500,000. -	
Συμμετοχή εἰς Τραπέζιαν Κρήτης	» 1,780,310. -	1,780,310. -	
Όμολογίαι λαχ. δαν. Εθν. Τρ. 2 1/2 % εἰς τρ. γρ.	» 8,555,781.83	8,572,676.51	
Τοκομερίδιον εἰν τένει	» 2,915,2 8.66	2,901,662.46	
Καταστήματα Τραπέζης και κτήματα εἰς άναγκαστικῶν έκπομψεων	» 1,644,905.80	1,643,131.40	
Απαιτήσεις επιτσαλδές	» 2,856,206.66	3,035,878.50	
Εξόδα έγκυταστάσεων (δάνειον δαπάνη κατατεκτησης Τραπέζ. Γραμματίων)	» 2,805,073.80	4,612,933.97	
Διάφοροι λογαριασμοί	» 1,433,600. -	1,433,600. -	
Διεθνής Οίκονομηκή Επιτροπή λαμπρα. ύπηρο. Εθν. δαν. εἰς χρυσ.	» 960,000. -	960,000. -	
Λ/σμδες εξαγοράς συμμετοχής Κυβερνήσεως εἰς κέρδη Τραπέζ. Γραμματίων	» 300,600. -	300,000. -	
Εξαγοράς προνομίου Προνομ. Τραπέζης Ηπειροθεσσαλίας	» 1,723,410.75	2,213,016.51	
Προμήθειας τροπής λαχειοφόρου δανείου (εἰς Τραπέζικά Γραμμάτια)	» 388,621,477.87	383,566,459.70	

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχήν κεράλαιον.	Δρ. 20,000 000. -	20,000,000. -
Αποθεματικὸν κεράλαιον τεκτίκην και ἔκτακτον	» 13,500,000. -	13,500,000. -
Τραπέζικά Γραμμάτια εἰς μεταλλικόν	»	
α) Σὲ λογχηριασμὸν τής Κυβερνήσεως.	Δρ. 65,778,575.42	
β') » τής Εθνικῆς Τραπέζης.	» 46,833,023.16	
	» 112,611,598.58	111,953,449.15
Κερματικά γραμμάτια διέργημα και μονοδράχμα	» 10,500,000. -	10,500,000. -
Καταθέσεις δανού τόκου εἰς μεταλλικόν	» 12,926,091.16	6,100,675.05
Καταθέσεις ἀποθ.	» 22,322,491.09	21,246,043.41
Έπιταχαι πληρωτέαι	» 862,645.74	663,675.94
Μεσίστατα πληρωτέαι	» 258,360. -	317,340. -
Καταθέσεις Δημοσίου πρός χορήγησιν δανείων κατά τὸν ΒΦΜ' Νόμον.	» 268,272.94	268,272.94
Διεθν. Οίκονομ. Επιτροπή λαμπρα. καταθ. ἐκ δημ. ύπεγγ.	»	
προσδόδων.	Εἰς χρυσὸν Δρ. 908,677.21	9,414,364.55
	Εἰς τρ. γρ. » 8,505,687.34	7,217,717.73
Υπηρεσία Εθνικῶν δανείων εἰς χρυσὸν	» 23,589.73	8,292.58
Υπηρεσία Εθνικῶν δανείων εἰς τρ. γραμ.	» 280,027.12	326,115.27
Καταθέσεις δημοσίου εἰς χρυσὸν	» 1,855,967.76	3,430,237.47
Καταθέσεις Δημοσίου εἰς τραπέζικά γραμμάτια κατά τὸν Νόμον ΒΦΕ'	» 10,701.48	4,010,701.48
Έκτακταις καταθέσεις Δημ. εἰς χρυσ. διὰ τὴν κατασκ. τοῦ Σ.Π.Δ.Σ.	» 11,293,026.83	11,918,804.83
Καταθέσεις ἐπὶ τόκῳ	» 411,248.21	562,796.21
Δαχνειοφόρον δανεῖον Τραπέζης 3% εἰς χρυσὸν	» 35,246,795.77	43,853,425.85
Δαχνειοφόρον δανεῖον Τραπέζης 2 1/2 % εἰς τραπέζ. γραμμάτια	» 43,669,560. -	43,669,560. -
Τραπέζης Λαχειοφόρου δανείου Τραπέζης 3% εἰς χρυσὸν	» 20,482,400. -	20,482,400. -
Καταθέσεις Ταμιευτηρίου	» 1,455,762. -	1,728,486. -
Διάφορα	» 106,827.50	205,110. -
	» 8,165,980.01	8,012,814.38
	» 2,954,767.40	2,560,741.41
	» 388,621,477.87	383,566,459.70

Ο Διανδυτής τοῦ Δογιστηρίου
Π. Α. ΚΟΥΤΣΑΛΕΖΗΣ

Ἐν Αθήναις τῇ 9 Μαΐου 1907.

Δραχ.

— Ήτοι προσφώνγες ο Κορφιατης Δημαρχος κ. Κόλλας το Βασιλικό μας τοις πρόσλας στους Κορφούς:

— Μεγαλειότατε. Κυλώς μάς ήθες στὸ σπίτι μας,